

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU
Trg Nikole Šubića Zrinskog 5

Poslovni broj 24 Gž R-195/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Zagrebu, kao sud drugog stupnja, u vijeću sastavljenom od sudaca ovoga suda Vesne Žulj kao predsjednice vijeća, Tomislava Aralice kao člana vijeća i suca izvjestitelja te Roberta Jambora kao člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja-protutuženika Davora Trlina iz Zagreba, Božidara Kunca 1, OIB: 18755063891, kog zastupa Hrvoje Novak odvjetnik u Zagrebu, Lanište 26, protiv tuženika-protutužitelja Tehnika d.d. iz Zagreba, Ulica grada Vukovara 274, OIB: 73037001250, radi utvrđenja otkaza nedopuštenim, odlučujući o žalbi tuženika-protutužitelja protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-3154/2018-38 od 28. listopada 2019., u sjednici vijeća održanoj 9. lipnja 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovana žalba tuženika-protutužitelja i potvrđuje presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-3154/2018-38 od 28. listopada 2019.

II. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja-protutuženika za naknadom troškova sastava odgovora na žalbu.

Obrazloženje

Presudom Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-3154/2018-38 od 28. listopada 2019. suđeno je:

"I/ Utvrđuje se da Odluka o otkazu ugovora o radu broj 1546/1996 zbog skrivljenog ponašanja pod poslovnim brojem 71(512)/2018 od dana 30. siječnja 2018.g. nije dopuštena i da radni odnos između tuženika TEHNIKA d.d. iz Zagreba, Ulica grada Vukovara 274 i tužitelja Davora Trlin iz Zagreba, Ulica Božidara Kunca 1, nije prestao, te se nalaže tuženiku vratiti tužitelja na rad na radno mjesto rukovoditelja prodajne službe ili drugo odgovarajuće radno mjesto u roku od 8 dana.

II/ Odbija se protutužbeni zahtjev koji glasi:

"1. Utvrđuje se da je s danom 01.04.2018.g. tužitelju prestao radni odnos kod tuženika zasnovan Ugovorom o radu broj 1546/1996 i Anexu broj 1/2002 Ugovora o radu od 28.06.2006.g.

2. Nalaže se tužitelju/protutuženiku da tuženiku/protutužitelju naknadi trošak parničnog postupka.",

kao neosnovan.

III/ Nalaže se tuženiku TEHNIKA d.d. da tužitelju Davoru Trlin naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 4.500,00 kuna sa zateznim kamatama tekućim od 28.10.2019.g. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, u roku od 8 dana."

Protiv navedene presude tuženik-protutužitelj izjavio je pravovremenu žalbu sadržajno iz svih žalbenih razloga određenih člankom 353. stavkom 1. toč. 1. do 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, dalje: ZPP), s prijedlogom da viši sud pobijanu presudu preinači ili ukine.

Tužitelj-protutuženik je dostavio odgovor na žalbu u kojem osporava žalbene razloge tuženika-protutužitelja.

Žalba nije osnovana.

U prvostupanjskom postupku nije počinjena povreda iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP budući se presuda suda prvog stupnja može ispitati, izreka presude je razumljiva, ne proturječi sama sebi niti razlozima presude, razlozi o svim odlučnim činjenicama važnim za presuđenje u ovom predmetu jasni su i neproturječni, te ne postoji proturječnost između onoga što se o razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava.

Ispitujući pobijanu presudu, kao i postupak koji joj je prethodio, ovaj sud nije utvrdio da bi bile počinjene niti ostale bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. ZPP, a na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti temeljem odredbe čl. 365. st. 2. ZPP.

U prvostupanjskom postupku nije počinjena niti povreda iz čl. 354. st. 1. ZPP u vezi s čl. 8. ZPP, kako to neosnovano navodi žalitelj, budući je sud na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, pravilno utvrdio činjenično stanje odlučno za pravilnu primjenu materijalnog prava.

Tužitelj-protutuženik tuži svog poslodavca radi utvrđenja nezakonitom odluke o otkazu ugovora o radu, te te vraćanja na rad, dok tuženik-protutužitelj zahtjeva utvrđenje kako je tužitelju-protutuženiku prestao radni odnos kod njega i naknadu troškova postupka. Tijekom postupka utvrđene su sljedeće bitne činjenice:

-tužitelj-protutuženik kao radnik i tuženik-protutužitelj kao poslodavac zaključili su ugovor o radu 28. ožujka 1996. i njegov aneks 28. lipnja 2002. temeljem kog je tužitelj radio kod tuženika na radnom mjestu rukovoditelja prodajne službe (listovi 10-13 spisa);

-tuženik-protutužitelj je 30. siječnja 2008. donio odluku o otkazu ugovora o radu tužitelju zbog skrivljenog ponašanja radnika;

-razlog otkaza tuženik-protutužitelj obrazlaže time što je tužitelj kroz duže razdoblje zaprimao armaturne mreže od dobavljača prema stvarno izvaganoj količini, a prodavao ih po "tablicama težine" i tako ostvario višak armaturnih mreža koje je prodavao "na crno" bez računa, za vlastitu korist;

-drugi razlog je u tome što je tužitelj-protutuženik kroz duži vremenski period primao naknadu za gradski i međugradski prijevoz na koju nije imao pravo, jer je koristio osobni automobil u vlasništvu poslodavca pa je tako ostvario protupravnu korist od 62.770,78 kuna;

-tužitelj-protutuženik je koristio bolovanje između 5. siječnja 2017. i 18. prosinca 2017.;

-poslodavac je o namjeravanu odluku o redovitom otkazu zbog skrivljenog ponašanja radnika dostavio na očitovanje sindikatu dopisom od 19. siječnja 2018. koji se o tome nije očitovao u roku od 8 dana (list 78 spisa);

-tužitelj-protutuženik je izjavio zahtjev za zaštitu prava radnika 15. veljače 2018.

-između 2004. do 2016. bila je u upotrebi tablica težina armaturnih mreža korištena u izračuna težine armaturnih mreže kod njihove prodaje i isporuke, a dogovorena na tehničkom kolegiju tuženika, odnosno na sastanku Ekonomskog sektora;

-sredinom 2016. direktor ekonomskog sektora tuženika, Ilija Katić, osporio je primjerenost dotične tablice;

-poslodavac je dopisom od 28. prosinca 2016. uveo novi način obračunavanja težine armaturnih mreža prilikom zaprimanja i izdavanja i to po tablicama specifičnih težina proizvođača Pittini, (list 107 spisa);

-krajem 2016. izvršena je inventura tuženikovog prodajnog centra Jankomir, gdje je radio tužitelj koja je zaključila kako nije bilo manjka u poslovanju tuženika.

Na utvrđene činjenice sud je prvog stupnja primijenio materijalno pravo iz čl. 115., čl. 125., čl. 135. i čl. 150. Zakona o radu ("Narodne novine", broj: 93/14, 127/17, 98/19, dalje: ZR), pa presudio kao u izreci osporene odluke.

Sud je prvog stupnja pravilno utvrdio činjenice i pravilno primijenio materijalno pravo.

Prema čl. 115. st. 1. ZR poslodavac može otkazati ugovor o radu uz propisani ili ugovoreni otkazni rok (redoviti otkaz), ako za to ima opravdani razlog, između ostalog i u slučaju ako radnik krši obveze iz radnog odnosa (otkaz uvjetovan skrivljenim ponašanjem radnika). A po čl. 135. st. 3. ZR u slučaju spora zbog otkaza ugovora o radu, teret dokazivanja postojanja opravdanog razloga za otkaz ugovora o radu je na poslodavcu ako je ugovor o radu otkazao poslodavac.

Osporena odluka se temelji na zaključku suda prvog stupnja kako tuženik-protutužitelj nije dokazao radnikovo kršenje obveze iz radnog odnosa zbog čega je predmetni otkaz ugovora o radu nezakonit.

Osnovni žalbeni razlozi tuženika-protutužitelja se iscrpljuju u pobijanju gornjeg činjeničnog utvrđenja suda prvog stupnja ali njima nije doveo u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja. U žalbi tuženik-protutužitelj ponavlja vlastite činjenične tvrdnje o tužiteljevoj-protutuženikovojoj pronevjeri armaturnih mreža, ali i po mišljenju ovog višeg suda pravilan je zaključak prvostupanjskog suda kako ta činjenica nije dokazana. Tuženikovi-

protutužitelji navodi se zasnivaju tek na indicijama i na pretpostavci kako se zbog različitog načina utvrđivanja težine armaturnih mreža prilikom njihovog zaprimanja u prodajni centar (s vaganjem) te korištenja "tablica armaturnih mreža" prilikom njihove prodaje i isporuke (bez vaganja) morao pojaviti višak na strani poslodavca, pa kako takvog viška nije bilo, tuženik-protutužitelj zaključuje kako je taj višak prisvojio tužitelj kao rukovoditelj prodajne službe. Ako je to točno, onda "tablice armaturnih mreža" korištene u razdoblju između 2004. i 2016. nisu pravične i u sebi sadrže namjeru prodavatelja da prevvari kupce. A kako je tuženik-protutužitelj znao za njihovo korištenje, dapače, utvrđeno je kako su one odobrene na tehničkom kolegiju tuženika, odnosno na sastanku Ekonomskog sektora 2004. godine, onda tuženik-protutužitelj deklarira samog sebe kao nepoštenog trgovca.

Ali to u postupku nije dokazano ne temelju izvedenih dokaza. Tužitelj-protutuženik je detaljno i okolnosno ispriopovijedao svrhu tih "tablica armaturnih mreža". On kaže da je stvar u tome kako je tuženik-protutužitelj kupovao i skladištio velike količine armaturnih mreža koje su mu dobavljači isporučivali šleperima uz prateću dokumentaciju. Šleper doveze oko 23-24 tone armiranih mreža. Najprije se izvaže natovareni šleper, a nakon istovara prazni. Usporedbom težina dobije se podatak o stvarnoj količini isporučenih armiranih mreža koji ne odgovara podatku s prateće dokumentacije. Razlike znaju biti od 400 kg do 800 kg. U dogovoru s dobavljačem tu bi razliku podijelili pola-pola. Nadalje, na šleperu je znalo biti više vrsta mreža, kaže 10 vrsta u šleperu od 24 tone, a težina svake vrste bila je drugačije. Ovakvim mjerenjem dobije se samo ukupna težina isporuke pa je kalkulacija težina pojedinih vrsta mreža nužna. Tim prije što su težine mreža različitih proizvođača bile nešto drugačije. Posebice onih s prostora bivše Jugoslavije i istočne Europe. A mjesečno stigne u skladište oko 10-ak šlepera armaturnim mrežama. Tužitelj-protutuženik tvrdi kako su "tablice armaturnih mreža" uvedene i dogovorene na tehničkom kolegiju tuženika na kome su bili Franjo Katić, Mladen Ažić, Ilija Sušak i svi direktori ekonomskog sektora upravo da bi se riješio ovaj problem kao i problem ranijih manjkova. I tablice su riješile taj problem.

Dakle, iz iskaza tužitelja-protutuženika proizlazi kako je "tablica armaturnih mreža" bila nužna za izračun težine pojedine armaturne mreže jer zbog velikog broja mreža, njihovih različitih veličina i težina, pojedinačno vaganje, kako prilikom zaprimanja tako i prilikom prodaje, nije bilo primjereno. Utvrđeno je kako se težina armaturnih mreža, i kod nabave i kod prodaje, zbog prirode posla uvijek utvrđivala "zaokruživanjem" i knjigovodstveno se evidentirala po stanovitom ključu. A ta nužnost je vidljiva i iz toga što je tuženik-protutužitelj, i nakon tužiteljevog-protutuženikove odlaska i prigovora na "njegove tablice" uveo u upotrebu tablice jednog od proizvođača armaturnih mreža, Pittinija (list 107 spisa). Samim time što su Pittinijeve tablice bile nešto povoljnije za kupce, to jest pojedine vrste armaturnih mreža po njima su jedinično lakše, kako pripovijeda svjedok Darko Verkić mreža KU po Pittiniju teži 39 kg, a po staroj tablici 40 kg, nije dokaz da je tužitelj-protutuženik prisvajao razliku. Tuženik-protutužitelj ne samo da nije dokazao pronevjeru već nije istaknuo činjenični navod kako je to tehnički tužitelj-protutuženi mogao izvesti: da li je krivotvorio poslovnu dokumentaciju, da li je fizički prisvajao armaturne mreže te ih odnosio sa skladišta za što mu je bila potrebna teška mehanizacija, da li ih je potajno prodavao kupcima na skladištu za novce koji nisu bili uplaćivani na tuženikov-protutužiteljev računa, da li je pritom imao pomagače i suradnike, da li je s nekim dijelio tako ostvarenu zaradu, ili nešto tome slično. Sve je to, dakako, teoretski moguće, ali to u ovom parničnom predmetu tuženik-protutužitelj doista nije dokazao. Iskazi braće Katića, osim što je iz njih vidljiva nesklonost tužitelju-protutuženiku, nisu sami po sebi adekvatan dokaz za to.

Adekvatan dokaz bi mogao biti financijsko-knjigovodstveno vještačenje koje bi obuhvatilo poslovanje prodajnog centra za vrijeme dok je u njemu kao rukovoditelj prodajne službe radio tužitelj-protutuženik, uključujući izračun svih tad kupljenih armaturnih mreža, usporedbu s podacima dobavljača o vrstama i težinama, dokumentaciju o kupnji i prodaji armaturnih mreža, podatke o vaganju svih šlepera, kalkulaciju po starim "tablicama armaturnih mreža" i usporedbu s novim "Pittinijevim tablicama", te druge važne elemente. Ali tuženik-protutužitelj taj dokaz nije pravovremeno predložio. Predložio ga je tek u podnesku od 18. lipnja 2019. (list 207 spisa), davno nakon zaključenja pripremnog postupka, mada je od početka ovog postupka znao koja je u njemu najvažnija sporna činjenica.

Po čl. 299. st. 3. ZPP stranke mogu tijekom glavne rasprave iznositi nove činjenice i predlagati nove dokaze samo ako ih bez svoje krivnje nisu mogle iznijeti, odnosno predložiti prije zaključenja prethodnog postupka. Pa kako tuženik nije dokazao da ovaj dokaz nije mogao iznijeti bez svoje krivnje do zaključenja pripremnog postupka, sud ga je prvog stupnja pravilno odbio.

Također je pravilno sud prvog stupnja utvrdio kako je tuženik-protutužitelj znao za tužiteljevu adresu stanovanja, kako mu je sam tuženik-protutužitelj dao na korištenje službeno vozilo, a ipak mu je i dalje isplaćivao naknadu za gradski i međugradski prijevoz, bez obzira imao on na to pravo ili ne. Nije tužitelj-protutuženik dao tuženiku-protutužitelju lažne podatke o svom prebivalištu, nije ga obmanuo niti je on sam odlučivao o tome hoće li mu tuženik-protutužitelj isplaćivati naknadu za gradski i međugradski prijevoz. Stoga se ovo ne može smatrati tužiteljevim-protutuženiovim kršenjem obveze iz radnog odnosa. Tim prije što tuženik-protutužitelj u odluci o otkazu gdje mu to stavlja na teret nije ni naveo koji propis zabranjuje da radnik koji koristi službeno vozilo istodobno prima naknadu za gradski i međugradski prijevoz.

Nije osnovan ni žalbeni razlog kako je presuda pod točkom I. izreke neizvršiva jer da sud nije naznačio koje je to drugo odgovarajuće radno mjesto na koje bi se tužitelj-protutuženik vratio na rad. U okolnostima kad je radno mjestu na kojem je tužitelj-protutuženik radio prije otkaza organizacijskim promjenama ukinuto, ili bi to moglo biti, pravilno je tužitelj-protutuženi zatražio, a sud prvog stupnja iz gore izloženih razloga presudio, vraćanje na drugo odgovarajuće radno mjesto (Vrhovni sud Republike Hrvatske poslovni broj Revr-239/11 od 4. svibnja 2011.). A odgovarajuće radno mjesto kod tuženika zasigurno postoji jer, ako je i točno da prodajni centar u Jankomiru više ne postoji, što u ovom postupku i nije utvrđeno (prema javno dostupnim podacima s internetske stranice tuženika ono još djeluje: <http://www.tehnika.hr/index.php/prodajni-centar/>), tuženik-protutužitelj se i dalje bavi građevinskom djelatnošću i prodajom građevinskog materijala. Ako se stranke ne suglase o tome koje je to "odgovarajuće radno mjesto", tada će odluka biti ovršena po propisima Ovršnog zakona ("Narodne novine", broj: 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17) o ovrsi radi vraćanja zaposlenika na rad, odnosno u službu.

Radi svega rečenog sud je prvog stupnja pravilno primijenio materijalno pravo kad je usvojio tužiteljev-protutuženikov tužbeni zahtjev, a odbio tuženikov-protutužiteljev protutužbeni zahtjev.

I odluka je o troškovima postupka zakonita kako po osnovu, temeljem čl. 154. st. 1. ZPP, tako i po visini, temeljem čl. 155. ZPP. Tuženik-protutužitelj je u cijelosti izgubio parnicu pa je dužan protivnoj stranci nadoknaditi troškove. Sud prvog stupnja je pravilno

postupio kad je tužitelju-protutuženiku priznao troškove koji su bili potrebni za vođenje parnice.

Slijedom iznesenog valjalo je temeljem čl. 368. st. 1. ZPP žalbu tuženika-protutužitelja odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu jer je ovaj sud ustanovio da ne postoje razlozi zbog kojih se presuda pobija, a ni razlozi na koje pazi po službenoj dužnosti.

Zahtjev tužitelja-protutuženika za naknadom troškova odgovora na žalbu valjalo je odbiti po čl. 155. ZPP, jer se radi o trošku koji nije bio potreban radi vođenja ovog postupka.

U Zagrebu, 9. lipnja 2020.

Predsjednica vijeća:
Vesna Žulj

Broj zapisa: **17896-8ac16**

Kontrolni broj: **0b7cf-e7481-7e2b3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=VESNA ŽULJ, L=ZAGREB, O=ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.